

Claudius Dociu

În copilăria mea, să devii ziarist părea la fel de greu ca a te face, de pildă, cosmonaut, precum Dumitru Prunariu, care tocmai se întorsese pe Terra după călătoria lui fantastică în jurul Pământului.

Dar cum la acea vârstă e voie să visezi cu ochii deschiși fără să te ia lumea de nebun, recunosc că visam, cumva fără mari speranțe, având în vedere contextul politic, să devin un ziarist celebru, care să călătorească de-a lungul și de-a latul lumii în căutare de povești pentru cititorii săi.

Și se vede treaba că undeva, acolo sus, pe orbita planetei noastre, pe unde a călătorit și Dumitru Prunariu, sau poate undeva chiar mai înalt, stă cineva și veghează la visurile copiilor, hotărând ca măcar unele dintre ele să se împlinească.

Ce-i drept, astăzi știu că să fii ziarist nu e chiar cum îmi imaginam în copilărie, ceea ce nu înseamnă că această meserie este mai puțin frumoasă. Până la urmă, să fii celebru nu e neapărat cel mai bun lucru din lume, iar pentru a găsi subiecte captivante pentru publicul tău nu e obligatoriu să colinzi pământul. Uneori, cele mai frumoase povești sunt în preajma ta și așteaptă doar să îți deschizi larg ochii și mintea pentru a le descoperi și aprofunda.

În aproape trei decenii de activitate în presă am scris la ziar, am făcut corectură, am trecut de la tiparul înalt la offset, de la manuscrise și mașina de scris la calculator, laptop și chiar telefon, de la fluxurile de știri care veneau pe fax la internet și Google, am prezentat știri și emisiuni la radio, am făcut emisiuni de televiziune, am făcut ziare de la zero și am trăit momentele dispariției lor, am murit câte puțin cu fiecare post de radio sau televiziune pentru care am lucrat și care astăzi nu mai există, am avut colegi senzaționali și am alcătuit echipe redutabile, am călătorit în toată lumea și chiar și în timp grație invitațiilor mele și am trăit, precum actorii, prin intermediul interlocutorilor mei, sute, mii de întâmplări, destine și vieți, care și-au pus inevitabil amprenta asupra celui ce sunt astăzi.

În toată această perioadă am trăit și consemnat momente care astăzi sunt deja istorie, am cunoscut personaje care ne-au marcat viețile, am învățat să citesc și dincolo de rânduri, nu doar printre ele, dar mai ales am învățat cât de important este dialogul, ca punte esențială între oameni și între ideile, credințele, valorile lor. Nu întâmplător una dintre cele mai dragi emisiuni pe care le-am realizat se numea „Dialog 100%”.

În fond, ce altceva poate fi un ziarist care își iubește meseria decât un martor ocular al vremurilor pe care le trăiește și care încearcă să le înțeleagă pentru a consemna istoria clipei și a le-o împărtăși atât contemporanilor, dar și celor care vin după noi? Istoria nu se scrie singură sub ochii noștri, ea își urmează cursul, iar noi o consemnăm, fiecare așa cum o vede și o pricepe. Piesele acestea adunate împreună alcătuiesc o imagine vie a prezentului din care, dacă ai învățat ceva din lecțiile trecutului, poți intui cum va arăta viitorul, construind o punte esențială între ceea ce s-a petrecut deja și ceea ce visăm să construim pentru generațiile viitoare.

Iată, așadar, că nimic nu ne poate împiedica în continuare să visăm ca niște copii la cum va arăta lumea de mâine, dar cu ochii larg deschiși, vigilenți, pentru a sancționa derapajele prezentului și a ne asigura că istoria pe care o consemnăm nu se abate din drumul pe care i l-am ales, indiferent de ce obstacole i-ar ieși în cale.